

Jag heter Klara och är hund här

Jag är glad att Klara hann få sin alldeles egna plats, innan det blev för sent. Jag är framförallt oändligt tacksam för den tid vi fått tillsammans.

Klaras matte, den 25 april 2005

Jag heter Klara, och jag är hund här! Jag är världens populär, vill jag tala om! Både matte, mina katter och nästan alla jag träffar vill så gärna gosa med mig. Det är helt okej, men ibland kan det faktiskt bli lite FÖR mycket, av katterna då.

Och så det finns en Jack Russel som heter Loffe - och HANS gos är bara förfärligt! Han hänger sig fast i min päls, så nära mina kinder som möjligt. Om Loffe tycker jag INTE! Han är ganska ny här på trakten och inte riktigt vuxen - hoppas han växer till sig!

Jag är inte så ung, jag föddes för nästan 10 år sedan, sommaren 1995. Jag hade många kull-syskon. Ett av dem träffade jag ganska ofta, han till och med bodde hos oss då och då när hans matte var borta i ett annat land. Jerry hette han, men tyvärr finns han inte längre. Han blev sjuk för flera år sedan. Min matte och Jerrys matte talar fortfarande ofta om honom. Han var min bästa hundkompis. Här är vi i Rosendals trädgård, på Djurgården i Stockholm. Min "mostra" tog

Collieöron ska "vippa". Det gör inte mina. Men det verkar som om ingen bryr sig! Jag själv gör det allra minst. Jag och matte blev så trötta på den där förbenade häftmassan som skulle kletas fast i öronspetsarna när jag var liten. Så till slut struntade vi! Vi gillar mina öron som dom är! Så de´ så!!!!
Antagligen för att det är just mej dom sitter på!

Jag var rätt go´ som valp också - här är jag så liten att jag fortfarande är kvar hos min uppfödare!

Här kan ni förresten se mina föräldrar. Ronja och Bamse. Fast egentligen hette mamma "Överängens Heavens Dream", och pappa hette "Colgolds Duke of the Devil!"

Jag har nästan alltid fått följa med matte överallt, och jag gillar att åka bil. Toppen var när hennes kontor låg i ett stort hus på en stor gård som samtidigt var en lantbruks- och trädgårdsskola. Där fanns alla möjliga sorts djur och massor av snälla människor. På den tiden visste jag inte det allra minsta om "koppel" och sånt. Men jag lärde mig att komma när matte ropade - för det mesta i alla fall.

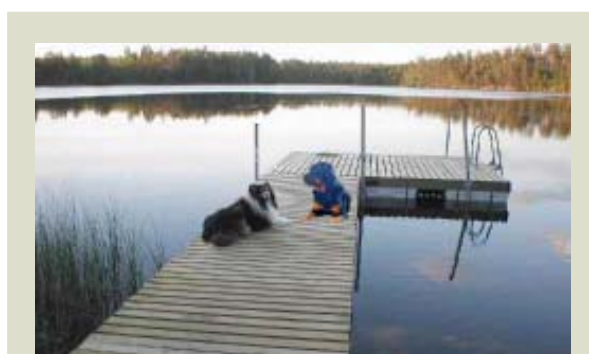
Det var där som matte jobbade när hon hämtade mig. Så småningom flyttade hon sitt kontor hem hit där vi bor, och det är ju ganska bra det också. Men om jag fått välja så hade hon allt stannat kvar på sitt förra jobb. Men mig frågade hon minsann aldrig!

Jag trivdes i det här kontorsrummet! Det ligger innanför balkongen på andra bilden - kan ni se mig som en liten prick däruppe? Det var min och mattes alldeles egna balkong! Fast många kom och hälsade på oss, och DET gillade jag! Ofta fikade vi därute.

Vi hade fin utsikt också. I den där Östersjö-viken som skymtar längst bort brukade matte bada ibland - men INTE jag! Jag avskyr att bada! Vill inte ens doppa tassarna om jag kan slippa!

Den här bilden tycker jag så mycket om. Det är inte en sann bild, men kanske ändå, på något sätt, här i cyberspace? Bilden är från bryggan i vår lilla sjö här hemma. Abbe finns där tillsammans med mig, men" på riktigt" har vi aldrig träffats. Men genom våra mattar har vi mötts på Internet. Abbe lever inte längre, och när hans matte placerade honom i den här bilden fanns han redan i hundarnas himmel.

Att just JAG kom hit till oss har en förhistoria. Matte har berättat.

Hon skaffade sig en engelsk blodhund - Frida. Väldigt ogenomtänkt! Så får man bara inte göra! Man SKA tänka efter före! Och man SKA noga begrunda rasbeskrivningar. Fattar inte att hon var så ansvarlös och lättsinnig. Föll för ett charmigt utseende förstås... Fattar inte det heller - hur kunde hon falla för ett utseende som till alla delar är precis motsatt mitt???! Dessutom hade hon ju haft flera hundar tidigare så hon BORDE ha förstått bättre. Men NU har hon i alla fall lärt sig läxan.

Frida gnagde sönder allt hon såg, hon sprang omkull mattes minsta barnbarn som fortfarande minns henne med fasa! Hon drog omkull matte så att hon stukade foten. Och hon dreglade och slängde dregel på ett sätt som matte aldrig hade förutsett. Inte bara hemma förstås, utan också på det där kontoret. Och besökare gillade inte allt dregel de fick på sina kläder...

Matte lämnade tillbaks Frida till kenneln efter bara fyra månader. Hon grät då, för egentligen tyckte hon ju så väldigt mycket om Frida. Men för mig var det ju tur att det blev som det blev. Jag hade redan fötts, och matte hade hunnit bestämma sig för att det var just mig hon ville ha. Minsta barnbarnet hade också hunnit se mig. Och alla på den där stora gården bara ÄLSKADE mig. Tror jag i alla fall. Nästan alla, menar jag. Han, den där enda som inte gjorde det, honom har jag glömt. Så de´ så!!!!

Jag har en hel del hundkompisar här i området där jag har bott i hela mitt liv. Jag gillar de flesta, men INTE Loffe.

Bästa kompisarna är annars katterna. Synd bara att dom inte alltid är sams sinsemellan, men det får du läsa om i Katthörnan i stället. Det är deras sak, inte min.

Ibland kan det förstås bli lite för mycket av det goda. Jag menar, ibland kan man ju vilja ta sig en tupplur i lugn och ro, utan att den ena efter den andra ska komma och stryka sig och begära att få bli naggade på huvudet och halsen. Jag börjar faktiskt tröttna på att nagga dom!!!! Lite nagg ger jag dom gärna, men dom tycks aldrig få nog! Dom kan väl gå till matte i stället!

Det var lustigt när dom senaste katterna kom, Filip och Maxi. Ojoj, så dom sköt rygg och borstade upp sig och väste och fräste och spottade!!!! Trodde väl att dom kunde skrämma mig...

Nåja, det tog inte många dagar innan isen var bruten, som man brukar säga.

Förresten är just is något jag gillar. Att ge sig ut på sjön om vintern, det är härligt! På sommaren däremot är sjön pest! Ut på bryggan kan jag gå, men fy för tusan för att doppa ens en tass!!!! Jag gillar inte att bli badad inomhus heller! Tur att matte bara utsätter mig för det en enda eller högst två gånger om året. Oftast i slutet av en fällperiod.

Så här såg Frida ut, berättar matte. Charmig möjligen, om man gillar typen, men väldigt olik mig.

Och så här ser ett av spåren efter henne ut - matte tycker att dom där knopparna gott kan få vara kvar på hallbyrån, som ett minne. Men JAG har minsann aldrig gnagt sönder något, ånej, man vet väl hur man ska uppföra sig!

En annan sak jag ogillar är att få klorna klippta. Så det är något matte sedan några år överlåter till proffs. Var femte-sjätte vecka är det dags att fara iväg till Animalen. Bäst går det om jag får ligga på sidan på golvet. Matte halvligger bredvid mig och berömmar mig medan hon kliar mig på magen. Då vet jag inte riktigt hur jag ska göra.

Det är ju bara så SKÖNT, det där med magen alltså, att jag inte kan låta bli att grymta av belåtenhet, samtidigt som klippningen är så gräslig att jag inte kan låta bli att ibland protestera mer eller mindre eftertryckligt.

Men morrat har jag aldrig gjort åt varken matte eller "klipparen". Ofta tar mattes sköna gos över. Dom har försökt få upp mig på ett bord en gång, men det gör dom aldrig om. Jag höll på att skrämma slag på både matte och henne med klotången!

För fem år sedan var jag och Jerry i Hälleforsnäs på en syskonträff. Vi var många! Jag kände mig riktigt stolt - jag var minsann den enda som hade ståndöron!

Ser ni hur Jerry försöker morska upp sig mot sin mamma! Men hon bryr sig inte så mycket, är väl van. Matte och jag vänder helt sonika ryggen till!

Ibland är det skönt att dra sig tillbaks lite, sätta sig och lukta på blommorna och i lugn och ro titta ut över sina domäner. Det är bättre med hela glasväggar än med fönster, tycker jag.
Fönster sitter alldeles för högt för en hund!

Två gånger har jag varit riktigt sjuk. Ena gången hade jag Borrelia, men det redde upp sig med antibiotika. Jädrans fästingar...

Andra gången var värre, då hade jag livmoder-inflammation. Opererades på djursjukhuset akut en lördagskväll, en stor operation, och jag fick stanna kvar i fyra dagar! FYRA DAGAR!!!! Vidrigt. Jag hade jätteont efteråt, trots smärtstillande. Och så den där förfärliga struten som jag fick ha i nästan två veckor!

Det där är nåt jag aldrig mer skulle vilja vara med om. Jag bara irrade runt när matte kom för att hämta mig, visade inte ens att jag kände igen henne och ännu mindre att jag blev glad över att se henne (men det VAR jag innerst inne, och det tror jag hon förstod).

I flera dagar bara låg jag på ett stort täcke som hon bredde ut på golvet härhemma, och ofta låg hon där bredvid mig på golvet. Inte tog det bort det onda, men det kändes ändå skönt att ha henne så där tätt intill.

Numera tar jag livet ganska lugnt. Utom när jag får besök av någon jag tycker särskilt mycket om! Du skulle bara se mig när min "mostra" kommer på besök! Hon är förstås inte bara min "mostra", hon är också mattes syster men det tycker jag är mindre viktigt. Ibland åker vi och hälsar på henne, och det är väldigt roligt det också. Där finns förresten en katt som också gillar mig rätt bra, han heter Gustav. Han är en norsk skogskatt. Det är verkligen värt några timmar i bilen för att få vara där några dar. Midsommar firar jag till exempel alltid däruppe i Dalarna. Jag får till och med följa med till Gammelgården!

Min mostra gillar blommor, och blommor gillar henne. Förresten tror jag att ALLA gillar henne! Det MÅSTE dom ju bara göra!!

Här sitter jag på trappan till det som hon kallar "härbret". Nu när matte har en digitalkamera hoppas jag att hon tar en bild på Gustav också. I midsommar! För visst ska vi fira midsommar i Dalarna i år också.

Nu tror jag att ni känner mig ganska bra. Och eftersom ni har läst och kikat färdigt så går jag och lägger mig en stund.

Eftersom matte sitter vid ena skrivbordet och har fötterna så tokigt att jag har lite svårt att tränga mig in under det, så lägger jag mig alldeles bredvid, under den andra stolen! Bra att hon har två skrivbord i rad! Så att vi kan ha var sitt, menar jag.

Hej då, från Klara.

Här ytterligare några bilder på en älskad hund. Tillsammans med bästa kompisarna – katterna Petrus, Filip och Maxi.

Skrivet sent på kvällen, den 25 april 2005

Klara – nu finns du inte mer. Åtminstone inte i den värld där du och jag levt våra liv tillsammans.

Jag, din matte, saknar dig så oerhört. Du slutade helt enkelt att fungera idag, i morse. Inte du själv, men dina organ. Jag såg dina ögon, såg din förtvivlan över att inte kunna kontrollera dig. En skön och solig morgon tillät dig åtminstone att tillsammans med mig kunna vistas på tomten och på altanen, medan jag samlade mig för att ringa djursjukhuset.

Du fick hjälp att ta dig in i bilen. Det gick bra, med hjälp av en tillfällig spång av bräddor. Du sov de många mil vi fick lov att fara. Försämringen gick väldigt snabbt. Du gick ganska släpande in i sjukhuset. Bakbenen ville inte riktigt lyda dig. Vi visades in i ett rum. Där fick vi vänta en stund. Vi låg bredvid varandra på golvet. Riktigt nära, du med huvudet på min arm. Veterinären undersökte dig lite, frågade en del, tittade på dig, tittade på mig – och insåg att både du och jag redan förstått hur hjälpen såg ut, den enda som stod att få.

Du fick hjälp att dö där, på golvet. I min famn och till min röst. Du somnade. Jag stannade kvar hos dig, länge. Nu sitter jag här, hemma i mitt hus. Du ligger inte under skrivbordet vid mina fötter – men på sätt och vis gör du det ändå. Jag känner dig, jag ser dig – du har inte lämnat mig. Men ändå – det har du ju. Det måste jag lära mig inse. Jag visste inte att jag skulle sörja dig fullt så djupt. Aldrig har jag haft en trognare vän, aldrig någon som älskat mig så villkorslöst. Aldrig har du svikit, alltid har du litat på mig.

Klara min – jag både hoppas och tror att du nu har det bättre än jag. Jag vet att mitt beslut var riktigt. Jag ångrar det inte. Det känns för övrigt som vårt beslut, vårt gemensamma. Men jag saknar dig så fruktansvärt. Vi var alltid tillsammans, du och jag. Jag vet att ett djur inte är en människa. Jag kan se en klar skillnad. Men en älskad varelse – och en älskande – är sannerligen inte ett "bara". Inte "bara" ett djur. För mig är det inte en teori, det är en insikt. Definitiv och omistlig. Särskilda band finns mellan människan och de djur som lever nära henne. Band som vi gemensamt knyter.

Jag antar att jag kommer att sluta gråta så småningom. Jag antar att den akuta sorgen och saknaden så sakteliga avklingar. Men aldrig, aldrig kommer jag att glömma dig, "vårans Klara".

I kväll ligger du på sätt och vis fortfarande under skrivbordet, just nu när jag sitter vid datorn. Tillsammans med Petrus, som intagit platsen på sin vanliga låda längst invid väggen. Jag är fortfarande försiktig när jag flyttar stolen, så att inte din svans eller någon del av din vackra päls ska hamna under hjulen. Jag kommer att även i kväll ta en liten kvällspromenad, och på något sätt kommer du att finnas med mig även då.

Klara – jag är så obeskrivligt tacksam för den tid vi fått tillsammans. För allt du gett mig. För ditt gränslösa förtroende, för ditt överseende med mina brister, och framförallt för din villkorslösa kärlek.

Din aska ska spridas över den tomt där du levt ditt hela liv, och alldeles nedanför altantrappan ska jag plantera en vacker ros. Din ros.

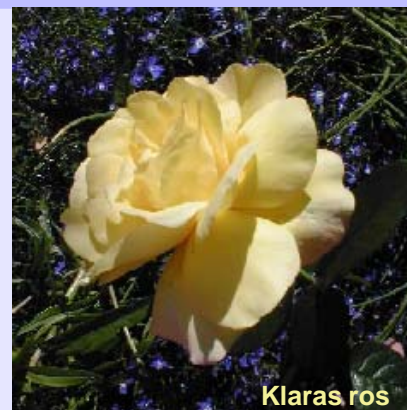
Det har känts bra att skriva det här, som att ha kontakt med dig. Jag tänker lägga in orden på din alldeles egna plats i cybern. Jag ska inte ändra något. Kanske det dröjer ett par dagar – det känns som om datorn får vila sig lite nu. De närmaste dagarna är dina, bara dina! Dina och mina alldeles egna, tillsammans.

Din matte

(Uppskickat på hemsidan 27/5 2005)

Nu, efter sex år, finns en ny hund i huset. En liten japansk spets som heter Kasper. Katterna älskar honom också - men det var något alldeles särskilt med Klara. Kanske för att två av dem var små kattungar när de lärde känna henne, och för Petrus att han har extremt svårt att knyta an till någon överhuvudtaget. Hans absolut enda människa var och är jag, och den absolut enda hunden var Klara. Sedan kom Kasper.

Petrus sörjde Klara något oerhört. Alla katterna irrade runt i flera dar, och letade efter henne. Petrus morrade när jag tog bort hennes sovtäcke. Man kan läsa mer i Katthörnan.

Klaras ros

2 juni 2011